

IVARS STRAUTIŅŠ

**

Lai iekoptu dvēseles dārzu, darba pietiks visam mūžam.

**

Patiesības grauds iesakņosies pat uz kailas klints.

**

Lai nenovecotu, iemācies katru dienu ko jaunu.

**

Neturies ilgstoši vienā rāmī - tas var izrādīties par šauru.

**

Necel aizsprustu pret paša plūsmu.

Pārpurvosi dzīves plāvu.

Nogremdēsi savu Staburagu.

**

Zināšanas un gudrība ne vienmēr ir viens un tas pats.

**

Vissenākā un vispatiesākā ir sirdsgudrība.

**

Ja tu apsoli, neaizmirsti piebilst: "Es izdarīšu."

Ja tu zvēri, neaizmirsti piebilst: "Es izpildīšu."

**

Neļauj, ka tavu ģīmi ierāmē. Lai ļaudis skata tevi dažādu.

**

Jūtas ir vissmalkākais dvēseles instruments. Tas sāk skanēt pat pie visniecīgākās vibrācijas. Laimīgs tas, kam šis instruments pieder.

**

Lai iedegtu sevī visas ugunis, ir vajadzīga pilnīga griba, mīlestība un gudrība, bet tas nav neiespējams.

**

Mīlestība ir mūžīgais enerģijas avots.

**

Mīli tā, kā uguns, kas bieži vien mirdz degošā priekšmeta krāsās.

**

Priecājies, ja sievietē tevi ielaiž savā pasaulē - nepiesārņo to.

**

Trīs vārdi: "Es mīlu tevi" ir uguns ar ko nedrīkst rotaļāties.

**

Arī lielie lāči mīl maigus glāstus.
Arī vēlīnie ziedi uzplaukst un ir skaisti.

**

Nepel cita trūkumus, tev pašam to pietiek.

**

Nepieprasiet, lai jūs ciena - iemācieties cienīt paši.

**

Ja tev nav galvas, tad arī dūre nepalīdzēs.

**

Ja tu "lej čugunu", tad lej to veidnē - kas zin', varbūt kas sanāk...?

**

Kas nav daudz zaudējis, tas tā īsti nezina kam ir vērtība.

**

Lai labāk izbaudītu visas godakrēsla ērtības, vispirms būtu jāpasēž uz necila krāģīša.

**

Ir ļoti skumji tad,
ja dzīvošanai uznācis
ir "pats par sevi" periods.

**

Ja es protu pasmaidīt par sevi, tas vēl nenozīmē, ka man viss “kā pīlei ūdens”.

**

Esi kā mednieks: jo pacietīgāk gaidīsi, jo treknāks medījums. Jo ilgāk mērķēsi, jo precīzāks trāpījums.

**

Dod lauvam lauvas tiesu, lai tev paliek sava tiesa plus dzīvība.

**

Ak “laiks ir nauda” jūs sakāt?
Bet uz turieni, kur iet laiks, līdzī nevar nākt nekāda nauda.

**

Zelts pats par sevi ir laba lieta, bet zelts plus nenovīdība - tā ir katastrofa.

**

Pīpiņš nekad nebūs rādītājpirksts. Tāpat kā zeltnešis nebūs tik foršs, kā gaisā pacelts īkšķis.

**

Nav nekā primitīvāka kā naidis. Gudrā cilvēkā tas neizraisīs interesi.

**

Laikam jau reiz ir jānokāpj ellē, lai saprastu, ka ir vērts augšām celties.

**

Tas, ko mēs esam raduši saukt par “Dieva sodu” patiesībā ir paša cilvēka muļķība. Dievs nav ļauns.

**

Parādi man, kurš starp ļaudīm tev šķiet “pati pilnība”, un es tev parādīšu, kādā ziņā tu esi pat pilnīgāks par viņu.

**

Mēs sakām: "Ak, ja varētu sākt visu no sākuma. " Kaut ko jau mēs varam gan. Tas ir: neatkārtot savas kļūdas, bet mācīties no tām.

**

Tas, kurš sevi sauc par dzimušu neveiksminieku, noteikti atkal un atkal atkārtos savas paša kļūdas.

**

Jūs noteikti domājat - "tā " nevar notikt ar mani. Bet tas, ar kuru "tā" notika, domāja tāpat.

**

Laba sirds silda. Ak, tu jau to zināji? Tad pasaki citiem.

**

Laikam jau kāds mūs tomēr rausta aiz mēles - ja jau rakstam.

**

Kļūda vēl nav nelaime, ja tu to saproti.

**

Ir jāizdzīvo visi dzīves posmi, lai saprastu savu būtību un uzzinātu, kas tu īsti esi.

**

Spilgta personība neizplūst. Lai dzīvo dīvaiņi!

**

Pārliecināta ticība sev maina pat stāju.

**

Neskrien uz savu mērķi "pāri līķiem" - tava vieta vēl nav sagatavota. Esi pacietīgs!

**

Laikam jau reiz jānokāpj ellē, lai saprastu, ka ir vērts augšāmcelties.

**

Zelts pats par sevi ir laba lieta, bet zelts plus nenovīdība - tā ir katastrofa.

**

Ja jums ir jāspriež par to, kā saglabāt draudzību, tad sāciet ar jautājumu: "Vai tā ir īsta?"

**

Parādi man, kurš starp ļaudīm ir "pati pilnība", un es tev parādīšu, kādā ziņā tu esi pat pilnīgāks par viņu.

**

Cik plaša tava sirds, tik plaša pasaule tev apkārt.

**

Skrej, Melnīt, skrej! Līdz Dieva gaismā taps balts.

**

Ja mēs iemācītos savaldīt prātu, mēs sadzirdētu Dievu.

**

Ja var ticēt brīnumputnam, tad, manuprāt, cilvēcei tas ir ārkārtīgi nepieciešams.

**

Pirms jaunas sējas, arī domu graudus vajag pārvētīt.

NERĀTNAS DOMAS

**

Es jums nolasīšu šādus, kaut kādus tādus...

**

Viņš skatījās uz dzīvi fizioloģiski.

**

Sūrs darbs. Pēc tam sūri jāmeklē sūri augļi.

**

Mucā audzis, bet labi barots.

**

Grūti mācībās, par kauju nemaz nerunāsim.

**

Dažreiz man liekas, ka esmu.

**

Es uzliku uzacīm brilles.

**

Dots devējam neatdod.

**

Vispirms pasakiet, ko jūs gribat, lai jums izstāstu. Es izstāstīšu. Un pēc tam izstāstīšu patiesību.

**

Viņš bija ļoti dziļdomīgs, bet - tik un tā uzpeldēja.

**

Tas gan ir sūdos līdz... Kur viņš palika?

**

Autobuss aizgāja? Nevar būt, vakar vēl brauca.

**

Labāk pasmaidīsim, jo nav smieklīgi.

**

Tikai pasmaidi - un labi vairs nebūs!

**

Prieks, kur gan tev rasties?

**

Neskati vīru, noskati mīļāko.

**

Kāpēc es krūšu kabatiņās nekad neatrodu galveno?

**

Gribēt nav kaislīgi.

**

Gribēt var, bet dabūt vajag.

**

Dažreiz gultā ir jautrāk nekā dzīvē.

**

Izgērbieties! ... Es teicu - izgērbieties, nevis noģērbieties!

**

Kurš tev liek aizmigt?! Ej gulēt.

**

Var redzēt, ka tevi atrada kāpostos, kāpostgalva tāds!

**

Tu gadījumā neizkriti stārķim?

**

Dzer, brālīt, dzer... Tik un tā būs paģiras...

**

Slīcina bēdas... Kāpēc šis maniaks vēl nav notverts?

**

Tabaka nopietni kaltē cilvēka veselību.

**

Ir drūmi bez uguns.

**

Arī viens ir kārotājs.

**

Pēc galvas formas viņš nemaz neizskatās stūrgalvīgs.

**

Ir arī galīgi nelasāmviela.

**

Neass skuveklis, asas izjūtas.

**

Viņš pielika mutei jaunas vārsmas.

**

Dzīvoja cepuri kuldams un tika pie salmenīcas.

**

Kas suni pārkāpis, lai sargā bikses.

**

Ja beigas sliktas, tad ir bijis labs sākums.

**

Ja būtu tā, kā nav...Tad tikai būtu!

**

...nozaga slīpmašīnu - slīpēts blēdis.

**

Maltīte? Interesanti, kas ar to jādara?
-Tad jau labāk ēdiens...

**

Zaļknābis? Kas tas par putnu?

**

Gardēdis? Un ko viņš vēl ēd?

**

Bendesmaiss. Interesanti, ko viņš tajā nēsā?

**

Dzenskrūve? Priekš kam tad ir skrūvgrieži?

**

Dāvinātām zirgam zobos neskatās... Pareizi, un ja nu nav?

**

“Velc pelīte...” Kur stiepsi?

**

“Līgo laiva...” Līga ar Jāni arī...

**

“Pūt vējiņi... Aizdzen mani (atkal?) Kurzemē...” Bet citi pa to laiku
apceļojuši visu pasauli.

**

“Liku bēdu zem akmeņa...” Kā var slēpt visas tautas bagātību?

**

“Zem eglītes mazs zaķītis...” Gan atradīs..

**

“Zvaniņš skan, zvaniņš skan...” Ārprāts, vai kādreiz izgulēšos...

**

“Aiz kalniņa dūmi kūp..” Nodega brūzis, seskam tādām...

**

“Tur es dzēru, tur man tika...” - Ak, nabadziņš- diezgan smagi.

**

Hallo, Gulbene? Stāmerienas mežus izcērt!

**

Nerakstiet caurstaigājamu dzeju. Labāk, lai muļķi tajā apmaldās,
nevis staigā iekšā - ārā.

Kad pērkons dārd,
Kad zibeņo,
Man arī jābūt klāt.
Man jāklausās
Un jāsadzird,
Ko debesis grib teikt...

Kad zeme dzīst
Ar lietavām,
Man arī jāizlīst...
Ir jāizsāp
Un jāizraud,
Jo tikai tāds var dzīt..

Kad daba dzimst
Un smaragdzaļo,
Man arī jāpārdzimst.
Man jāizkūst
Un jāpārkaļas,
Lai mūžam nenorimtos...

Cel vēju manā priekšā.
Es gribu nodrebēt-
Un tad, tai visā iekšā...

Šķil zibsni sirdī manā.
Es gribu uzliesmot-
Un īstā ugunsstabā...

Liec klinti manā ceļā.
Es gribu pierādīt,
Ka tā būs karsta lava.

Klāj mīlu manā priekšā.
Lai varu apstāties
Un būt tai visā iekšā...

KĀDĒĻ?

Es piedzimu
ar aizmālētām acīm,
bet tomēr ieraudzīju Gaismu.
Kādēļ kāds atkal tās
man cenšas aizmālēt?

Es piedzimu
ar aizkorķētām ausīm,
bet tomēr sadzirdēju Dziesmu.
Kādēļ kāds atkal tās
man cenšas aizdarīt?

Es piedzimu
ar roku priekšā mutei.
Tad sadzirdēju Balsi.
Kādēļ kāds atkal
roku mutei priekšā bāž?

**

Mans logs ir
uz rītausmu vērts.
Gaiss atspirdzis, kūpošs,
Nakts lietavu pērts.

Un smagums,
Kas vakar vēl spiedīgs,
Šai rītā kā parāds
Tiek dzēsts

Es izeju brīvē-
Bez grēka,
Bez grūtuma sirdī,
Pilns dievišķa spēka,-
Pēc siltuma,
Ilgi kas gaidīts,
Pēc glāsmaina saules lēkta.

Līdz avotiem
Gribu es aiziet-
Smelt dzidrumu svētu.
Kā acīs
Tais akmeņos vērties,
Kas dzelmē pret debesīm laistās.

VISS, KO ES VĒLOS

Viss, ko es lūdzu, lai varētu dzīvot,
Lai varētu dot un varētu mantot,
Ir klusums,

Dieva tuvums,
Dvēseles baltums
Un sirds siltums.

Viss, ko es vēlos, lai varētu lidot,
Lai varētu lūgties un varētu piedot
Ir klusums,

Dieva tuvums,
Dvēseles baltums
Un sirds siltums.

Viss, ko es lūdzu, lai varētu mīlēt
Un lepņajam pasaules jaunumam spītēt,
Ir klusums,

Dieva tuvums,
Dvēseles baltums
Un sirds siltums.

ADVENTES HARMONIJA

Spēlē putenis fūgas.
Vējš ar sniegpārslām dej.
Sals ik mājokļa rūtī
Greznas vīnstīgas vij.

Ledus kristālu zvani
Smalkā sidrabā šķind.
Ziema gaisīgām pēdām
Dabas molbertā brien.

Norims eglainēs vēji.
Pārslas skujiņās guls.
Gaidas vibrē tik spēji-
Sirds kā brīnumā mulst.

Skaidri sadzirdu Garu,
Kas mūs aicinot sveic:
"Iecel dvēseli savu,
kur to Radītājs redz."

JOCĪGAIS MIERS

Ak, mans "skrejošais" miers!
Drīz kļūs dvēsele balta.
Agrais oktobra sniegš
Kusīs klusuma paltīs.

Varat mīdīt un smiet,
Manu sirdsmieru laupot,
Tā, lai asinis kliez...
Jums to nevajag taupīt.

Ak, cik jocīgs mans miers!
Prāts kā pārgalvis skraida.
Ak, mans jukušais prieks
Spītu pasaulei raida.

Un es mīlu kā traks-
Gāžos rēcoša straumē.
Esmu lepns tā prast,
Jo man nevajag kaulēt.

**

Man arī sāp.
Un nevar nesāpēt,
jo nesāpēts ir neiepaizīts.
Man arī slāpst.
Un tad es eju meklēt,
jo nokavēt ir
pēdas nesadzīt.

Es mēdzu krist.
Jo nevar nepakrist,
ja ceļš pret kalnu ejams.
Lai spēju daudz.
Bet paliks arī tev-
kas man bij neiespējams.

TĀDS TU MAN ESI

Veltījums Ojāram Vācietim

Kā baltajās smiltīs
dzidrs avots
tu vāries.
Vienmēr man būs
no kā smelt.
Kā sāpe, kas tiecas
uz svētīgo - pāries.
Kā slāpes,
kas sniedzas
pēc – dzert.
Mans darāmais esi,
tas nepabeigtais,
kas mūžīgi kāro
pēc daudz.
Kā pienenes asns,
zem zemes,
tas mazais.
uz sauli, kas tiecas
pēc – augt...

NEZINU...

Nezinu, vai drīkst par tevi sirdij pastāstīt,
nezinot, vai drīkstu piederēt?
Baidos, ka tā savos sapņos slīks,
nebeigdama tevi apcerēt.

Nezinu, vai drīkstu tevi acīm parādīt,
nezinot, vai tas nav nosapņots?
Tām, kas rītos skatījušās tumsā,
būs pie baltas gaismas jāpierod.

Nezinu, vai drīkstu ausī tevi iečukstēt,
Nezinot, kā tevi izstāstīt?
Nāc,- stāsti tu, un acīm parādies.
Paliec manī mūža ligzdu vīt...

KAIRINĀJUMS

Kā rozes pumpurs, rasas klāts, -
tik bezdievīgi skaists,
ka lūpas aizmirst, kas ir sāts...

Tik iededzies kā ugunssārts -
tik akli žilbinošs,
ka galva aizmirst, kur ir prāts...

Kā tumsā acis zaļi gail, -
tik aicinoši sauc,
ka sirdī sadeg visas bailes.

Bet rozes pumpurs, rasas klāts.
Nāk sapņos man un murgos nāk,
un bezkaunīgi nezin sāta...

CERIŅKRĀSAS SAPNIS

Gribēju tevi aizvest kur citur -
tur, laikam, nav bijis neviens.
Gribēju kopā ar tevi izkāpt
uz mēness, kur ceriņi zied.

Gribēju noreibt no tevis tai krastā,
kur sārti violetbalts
pieclapu vilnis reiz simtgados redzams,
kad ceriņu okeāns šalc.

Saposās okeāns, ziedēja kāpas.
Atnāca vilnis - pieclapis skaists.
Vien atlicis tevi sagaidīt, jaukā,
uz tā mēness, kur ceriņu laiks.

**

Vai ir uz dvēseli tev vaļā durvis?
Es gribu tajā klusi iezagties.
Neesmu es šamanis vai burvis,
es vienkārši tev esmu pieķēries.

Vai ir tev sirdī vietīņa priekš manis?
Es gribu tajā droši patverties.
Un izaudzēt tur krāšņus puķu zvanus,
jo esmu tev tik ļoti pieķēries.

Vai gribi, lai es saku: "Mīļā mana,
paldies, ka visu mūžu biji klāt?"
Tad nāc un saņem cieši roku manu,
lai varam mēs viens otru pasargāt.

REIZ AUGLĪGĀ NAKTĪ

Visiem mīlētājiem

Ai, mīklā un siltā nakts!
Es ceļos - pie tevis lai ietu.
Lai trauktos caur tevi kā traks
un piesauktu auglīgu lietu.

Nem mani ciešāk un skauj.
Ar zibeņu šķēpelēm šausti.
Tu zini - kā jupis kad rauj -
lai šermuļi pārskrien pār skaustu.

Rītausmā šķietamais grēks
vien kūpēs pēc auglīgā lietus.
Bet klēpī tev nobriedis spēks
dos jaunus un sparīgus dzietus...

Sakrāj mani azotē -
kur tev vakar dūra.
Kaķa lāsti debesīs
pirti nesakūra.

Divas sirdis sildīsies -
iedegsies no glāstiem.
Divas sirdis pasmiesies
par tiem kaķa lāstiem.

Necel mani debesīs.
Gribu būt pie tevis.
Sakrāj mani azotē-
degšu nesadegot...

Sirdī liesma iedegās.
Tas no Tevis, Dievmāt.
Tas ar Tavām rokām
Dāsni dāvināts.

Solījums, kas sirdī man
Tagad pateicībā skan:
"Lai top slavēts Tēvs un Dēls,
un Svētais Gars!"

Ilgāk neuzdrīkstos vairs,
Kungs, es Tevi sāpināt.
Tāpēc ļauj man Tavu
Sirdi godināt.

KO VĒLO, PAVASARI?

Ko skrapstini pa rūti, kailais zar?
Ka nenodēldē savus sānus.
Ej, palūdz pavasarim
Sev zaļās lapu drānas.

Ko karājies pie kalendāra, maij?
Ej ārā, uzmodināt sauli.
Tos kraukļus pārtapini kaijās -
Dzen prom no stikla kalna.

Ko gaidi, Sprīdīt, manu zēn?
Ej, uzmeklē to dārgo mantu.
To pavasara poēmu
Ar mūžamzaļošanas pantu.

Lai neskrāpstina rūtī kailais zars.
Lai narcises pūš maija taures.
Lai zaļās drānās pavasar's
Pie altāra ved baltu sauli.

Uz pleciem ir jānēsā galva -
ne zeltītas epoletes.

- Visu cieņu, uzpleču kungji,
jūsu vieta lai skaptī.
Tā ir manta kodēm un rūšai,
nepatīk jums tas vai patīk.

Man mīļāka roka, kas rāda,
kur uzplēšams arums.
Man tīkamāks redzes un prāta
nevis zobena asums.

Māju ardievas kokardēm, tresēm,
saldu dusu asmeņiem makstīs.
Sveika bīstamā virsotne klintī,
man ir jāuzkāpj tevī -
bez trepēm.